

K O N V E N C I J A
O PRIZNAVANJU IN IZVRŠEVANJU TUJIH ARBITRAŽNIH ODLOČB
(NEW YORK, 1958)

I. člen

1. Ta konvencija se uporablja za priznavanje in izvrševanje arbitražnih odločb v sporih med fizičnimi ali pravnimi osebami, izdanih na ozemlju kakšne druge države, ne pa tiste, v kateri se zahteva priznanje in izvršitev odločbe. Prav tako se uporablja za arbitražne odločbe, ki se ne štejejo za domače odločbe v državi, v kateri se zahteva njihovo priznanje ali izvršitev.

2. Z arbitražnimi odločbami niso mišljene le odločbe, ki jih izdajo arbitri, imenovani za določene primere, temveč tudi tiste, ki jih izdajo stalni arbitražni organi, na katere so se obrnile stranke.

3. Pri podpisu ali ratifikaciji te konvencije, pristopu ali notificiranju njene razširitve, ki je določena v X. členu, bo lahko vsaka država na podlagi reciprocitete izjavila, da bo uporabljala konvencijo samo za priznavanje in izvrševanje tistih odločb, ki so bile izdane na ozemlju kakšne druge države pogodbenice. Prav tako bo lahko izjavila, da bo uporabljala konvencijo le za spore, ki izhajajo iz pogodbenih ali nepogodbenih pravnih razmerij, ki se po njenem nacionalnem zakonu štejejo za trgovinske.

II. člen

1. Vsaka država pogodbenica prizna pismeno pogodbo, s katero se stranke zavezujejo, da bodo dale v pristojnost arbitraži vse spore ali nekatere izmed njih, ki nastanejo ali bi utegnili nastati med njimi po določenem pogodbenem pravnem razmerju, ki se nanaša na vprašanje, primerno za arbitražno reševanje.

2. S pismenim sporazumom je mišljena arbitražna klavzula, vključena v pogodbo, ki jo podpišejo stranke, ali kompromis, ki ga vsebujejo izmenjana pisma ali telegrami.

3. Sodišče države pogodbenice, ki dobi v odločanje spor v zvezi s kakšnim vprašanjem, o katerem so stranke sklenile pogodbo po tem členu, napoti stranke na zahtevo ene izmed njih na arbitražo, razen če ugotovi, da je pogodba nehala veljati, da nima učinka ali da ni primerna za uporabo.

III. člen

Vsaka pogodbenica prizna veljavnost arbitražne odločbe in odobri njeno izvršitev po pravilih postopka, ki veljajo na ozemlju, na katerem se sklicuje na odločbo, pod pogoji, ki so določeni v naslednjih členih. Za priznavanje in izvrševanje arbitražnih odločb, za katere se uporablja ta konvencija, se ne smejo zahtevati občutno strožji pogoji in ne precej večji sodni stroški od tistih, ki se zahtevajo za priznavanje ali izvrševanje domačih arbitražnih odločb.

IV. člen

1. Za priznavanje in izvrševanje iz prejšnjega člena mora stranka, ki zahteva priznavanje in izvršitev, poleg zahteve predložiti:

a) po predpisih overjen izvirnik odločbe ali njegov prepis, ki izpolnjuje vse pogoje, potrebne za njegovo istovetnost;

b) izvirnik pogodbe iz II. člena ali prepis, ki izpolnjuje vse pogoje, potrebne za njegovo istovetnost.

2. Če odločba ali pogodba nista sestavljeni v uradnem jeziku države, v kateri se sklicuje na odločbo, mora stranka, ki zahteva prevod teh dokumentov v tem jeziku. Prevod mora overiti uradni prevajalec ali zapriseženi prevajalec ali kakšen diplomatski ali konzularni agent.

V. člen

1. Priznanje iz izvršitev odločbe se zavrne na zahtevo stranke, zoper katero je bila izdana odločba, le v primeru, če predloži stranka pristojnim oblastem države, v kateri se zahteva priznanje in izvršitev, dokaz:

a) da so stranke iz pogodbe iz II. člena po zakonu, ki se uporablja zanje, nesposobne, ali da navedena pogodba ni v redu po zakonu, katerega se sklicujejo stranke, ali če ta zakon ni naveden, po zakonu države, v kateri je bila izdana odločba, ali

b) da stranka, zoper katero je bila izdana odločba, ni bila v redu obveščena o določitvi arbitra ali o arbitražnem postopku ali iz kakšnega drugega razloga ni mogla uporabiti svojih sredstev, ali

c) da se nanaša odločba na spor, ki ni predviden v kompromisu ali ni zajet z arbitražno klavzulo, ali da vsebuje določbe, ki presegaajo kompromis ali arbitražno klavzulo; če pa se odločbe odločbe, ki se nanašajo na vprašanja, za katera velja arbitraža, lahko ločijo od določb, ki se nanašajo na vprašanja, za katera ne velja arbitraža, se prve omenjene določbe lahko priznajo in izvršijo; ali

d) da sestava arbitražnega sodišča ali arbitražni postopek ni bil v skladu s pogodbo strank, ali če ni pogodbe, ni bil v skladu z zakonom države, v kateri je bila opravljena arbitraža;

e) da odločba še ni postala obvezna za stranke ali da jo je pristojna oblast v državi, v kateri je bila izdana ali na podlagi zakona katere je bila izdana, odpravila ali zadržala njeno izvršitev

3. Priznanje in izvršitev arbitražne odločbe se lahko zavrne tudi, če pristojna oblast države, v kateri se zahteva priznanje in izvršitev odločbe, ugotovi:

a) da po zakonu te države predmet spora ni primeren za arbitražno urejanje;

b) da bi bilo priznanje ali izvršitev odločbe v nasprotju z javnim redom te države

VI. člen

Če se od pristojne oblasti, navedene v prvem odstavku pod (e) V. člena zahteva, da se odločba odpravi ali zadrži njena izvršitev, sme oblast, pri kateri se sklicuje na odločbo, preložiti odločanje o izvršitvi odločbe, če meni, da je to prikladno. Prav tako lahko na zahtevo stranke, ki zahteva izvršitev odločbe, naloži drugi strani, naj predloži ustrezno zavarovanje.

VII. člen

1. Določbe te konvencije ne posegajo v veljavnost multilateralnih ali bilateralnih sporazumov, ki so jih sklenile države pogodbenice glede priznavanja in izvrševanja arbitražnih odločb, in ne v pravice katerekoli zainteresirane stranke, ki bi jih mogla imeti na podlagi kakšne

arbitražne odločbe, na način in v meri, kot je to dovoljeno po zakonodaji ali pogodbah države, v kateri se sklicuje na odločbo.

2. Določbe ženevskega protokola iz leta 1923, ki se nanašajo na arbitražne klavzule, in ženevske konvencije iz leta 1927 o izvrševanju tujih arbitražnih odločb, nimajo več pravnega učinka med državami pogodbenicami od dneva, ko postanejo, in v meri, v kateri postanejo obvezne po tej konvenciji.

VIII. člen

1. Ta konvencija je do 31. decembra 1958 odprta za podpis vsaki državi članici Organizacije združenih narodov ter vsaki drugi državi, ki je ali bo pozneje postala članica ene ali več specializiranih ustanov Združenih narodov ali članica statuta Mednarodnega sodišča, ali ki jo bo pozvala Generalna skupščina Organizacije združenih narodov.

2. Ta konvencija mora biti ratificirana; ratifikacijske listine morajo biti deponirane pri generalnem sekretarju Organizacije združenih narodov.

IX. člen

1. Vse države, navedene v VIII. členu lahko pristopijo k tej konvenciji.

2. Države pristopijo h konvenciji z deponiranjem pristopne listine pri generalnem sekretarju Organizacije združenih narodov.

X. člen

1. Vsaka država lahko pri podpisu, ratifikaciji ali pristopu izjavi, da bo ta konvencijo razširila na vsa ozemlja, ki jih predstavlja na mednarodnem področju, ali na eno ali več teh ozemelj. Ta izjava bo imela pravni učinek, ko bo začela konvencija veljati za zadevno državo.

2. Pozneje je treba za vsako takšno razširitev poslati notifikacijo generalnemu sekretarju Organizacije združenih narodov in ima pravni učinek po devetdesetih dneh od dneva, ko jo generalni sekretar prejme, ali na dan uveljavitve konvencije za zadevno državo, če je ta dan pozneje.

3. Kar zadeva ozemlja, za katera se ta konvencija ne uporablja na dan podpisa, ratifikacije ali pristopa prouči vsaka zainteresirana država možnost, da se sprejmejo ukrepi, potrebni za razširitev konvencije na ta ozemlja, s pridržkom, da je za to potrebno soglasje vlad teh ozemelj, kjer to zahtevajo ustavni predpisi.

XI. člen

Spodaj navedene določbe se bodo uporabljale za federativne in neenotne države:

a) glede členov te konvencije, ki spadajo v zakonodajno pristojnost zvezne oblasti, so obveznosti zvezne vlade enake kot obveznosti držav pogodbenic, ki niso federativne države;

b) s členi te konvencije, ki spadajo v zakonodajno pristojnost posamezne države ali pokrajine, ki je v sestavi federacije, po njenem ustavnem sistemu pa ni dolžna sprejemati zakonodajnih

ukrepov, bo zvezna vlada čimprej in ob ugodnem mnenju seznanila pristojne oblasti take države ali pokrajine;

c) federativna država, članica te konvencije, bo poslala na zahtevo katerekoli druge države pogodbenice prek generalnega sekretarja Organizacije združenih narodov pregled zakonodaje in prakse, ki veljata v federaciji in njenih sestavnih enotah glede posameznih določb konvencije, in v njem navedla kakšen pravni učinek imajo zadevne določbe po zakonodaji ali drugače.

XII. člen

1. Ta konvencija začne veljati devetdeseti dan po deponiranju tretje ratifikacijske ali pristopne listine.

2. Za vsako državo, ki ratificira konvencijo ali pristopi k njej po deponiranju tretje ratifikacijske ali pristopne listine, začne konvencija veljati devetdeseti dan od dneva, ko deponira svojo ratifikacijsko ali pristopno listino.

XIII. člen

1. Vsaka država lahko odpove to konvencijo s pismeno notifikacijo, ki jo pošlje generalnemu sekretarju Organizacije združenih narodov. Odpoved začne učinkovati po enem letu od dneva, ko prejme generalni sekretar Organizacije združenih narodov notifikacijo.

2. Vsaka država, ki da izjavo ali notifikacijo v skladu z X. členom, lahko pozneje notificira generalnemu sekretarju Organizacije združenih narodov, da bo konvencijo nehala uporabljati na zadevnem ozemlju eno leto po dnevu, ko generalni sekretar prejme to notifikacijo.

3. Ta konvencija se bo uporabljala za arbitražne odločbe, v zvezi s katerimi se je začel postopek za priznanje ali izvršitev, preden začne veljati odpoved.

XIV. člen

Država pogodbenica se lahko sklicuje na določbe te konvencije zoper druge države pogodbenice samo toliko, kolikor jo je tudi sama dolžna uporabljati.

XV. člen

Generalni sekretar Organizacije združenih narodov notificira vsem državam iz VIII. člena:

- a) podpise in ratifikacije, navedene v VIII. členu,
- b) pristopne, navedene v IX. členu,
- c) izjave in notifikacije, navedene v I., X. in XI. členu,
- d) dan, ko ta konvencija začne veljati po XII. členu,
- e) odpovedi in notifikacije, navedene v XIII. členu

XVI. člen

1. Ta konvencija , katere besedila v angleščini, kitajščini, španščini, francoščini in ruščini so

enako veljavna, bo deponirana v arhivu Organizacije združenih narodov.

2. Generalni sekretar Organizacije združenih narodov bo poslal po en overjen prepis te konvencije državam, navedenim v VIII. členu.